

Prekentekest: Matt 7,15-20

Jesus sa: Ta dere i vare for de falske profetene! De kommer til dere i saueham, men innvendig er de glupske ulver. På fruktene skal dere kjenne dem. Plukker man druer av tornebusker eller fiken av tistler? Et godt tre bærer god frukt, et dårlig tre bærer dårlig frukt. Et godt tre kan ikke gi dårlig frukt, og et dårlig tre kan ikke gi god frukt. Hvert tre som ikke bærer god frukt, blir hugget ned og kastet på ilden. Derfor skal dere kjenne dem på fruktene.

Slik lyder det hellige evangelium.

Det jeg nå skal fortelle hendte lang tid tilbake, men som dere vil forstå har også du og jeg en plass i fortellingen. Vi hørte i prekentekesten om falske profeter som er som ulver i fåreklær, og om trær med ulik frukt. Den gang da verden var ung og ny, var det to trær som skilte seg ut fra alle de andre trærne i verden. De stod midt i Edens hage. Det var to vakre, iøynefallende frukttrær. Det ene het livets tre og det andre het kunnskapens tre. Livets tre hørte med til de trærne menneskene kunne spise av. Frukten og virkningen gjorde så godt for disse to første verdensborgerne at aldri og død var fremmed i dere språk.

Det andre treet, kunnskapens tre, stod for en annen og fremmed retning. Dette treet skulle ikke røres. Det var det eneste forbudet de hadde fått. Det var forresten i forbindelse med kunnskapens tre at ordet "død" ble brukt for aller første gang. Treet ga den som spiste av det kunnskap om godt og ondt, og frukten hadde døden som virkning. Så langt var alt bare godt, og ondt visste ingen hva var i hele den lille verden hvor dyr og mennesker og Gud levde i harmoni med hverandre og den øvrige naturen.

Men en fremmed kom inn og ga stemme til slangen i kunnskapens tre. Listig som slangen var, snodde den seg rundt grenene og sådde ord. Det var ord som skapte mistillit til de ordene Gud hadde talt, for slik virker falske profeter, og slangen var den første i denne rekken som sådde tvil om det Gud hadde sagt var rett og godt.

Adam og Eva hadde mer enn de kunne drømme om, de hadde frihet til alt i Eden, og naturen ga dem rikelig til liv og glede. Det lille forbudet med kunnskapens tre betydde slett ingenting i det store og hele. Men etter slangens ord, var det som fokus ble endret og alt dreide seg om dette ene lille forbudet. Umerkkelig vregnte slangen Guds positive ord om at de kunne spise av alle trær, unntatt ..., til det urimelige: «Har Gud virkelig sagt at dere ikke skal spise av noe tre i hagen?» Gud fremstod med ett som gledesløs og streng. Den forbudte frukten ble så nydelig å se på, og skal tro hvordan den smaker?

Falske profeter får mennesker til å glemme hvorfor Gud har satt en grense, at det har med omsorg å gjøre, at det er best for mennesket å følge Guds forskrifter. «Dere skal slett ikke dø!» sa slangen, den falske profeten, og lovpriste viktigheten av å kjenne også det onde for disse som kjente kun det gode fra før. Og ondskapens frukt lot ikke vente på seg. Gud ble en fremmed, deres førstefødte sønn ble en morder. Krig og elendighet har fulgt i menneskehetens spor like til denne dag.

På én, to, tre mistet menneskeheten tilgangen til livets tre, og vår planet var ikke lenger det Paradis Gud hadde tenkt den til. Torner og tistler og mygg, tørke, frost og død, det ble et slit for føden. I stunder de kjente på gleden og kjærligheten seg imellom, kunne menneskene kjenne lengselen etter Gud, mest som en tomhet, noe som manglet for å gjøre livet helt og godt. Det ble til en drøm, en drøm som alle kom til å drømme, sterkere og mer intens, en søken etter Gud, og de lette i hele Guds skaperverk og fant mye der de mente å kunne tilbe, stukk og stein og gudebilder som fylte deres tomhet for en tid.

Men den virkelige Gud vet om våre drømmer og alle våre lengsler. Himmelen og jordens skaper har også sin egen drøm. Den har han delt med menneskene. Guds drøm fra tidenes morgen var å gi oss livets herlige tre med kjærlighetens nyskapende frukt. Derfor sendte himmelens Gud sin elskede Sønn til den jorden som en gang var hans Paradis.

Men menneskene hadde stadig munnen full av frukten fra kunnskapens tre. De kunne ikke se hva som var sant og hva som var løgn, hva som var Guds ord og hva som var de falske profeters tale. De trodde det var løgn at Gud elsket oss så høyt at han sendte sin enbårne Sønn. Derfor spikret de Jesus opp på et kors av døde planker og reiste det på Golgataklippen til skrekk og advarsel for alle som skulle mene at Gud fra himmelen sendte sin Sønn av kjærlighet til oss.

De innså ikke at de selv hadde lyttet til den falskes stemmen. De innså heller ikke at det døde treet med Jesus på nå i virkeligheten var blitt et livets tre med frukt for evigheten. Jesus på korset ble det treet som siden den gang har båret frukt som gir den som spiser det liv som aldri dør. Spiser man av livets tre, har man liv i Gud. Spiser man ikke av livets tre, så eier man ikke livet som aldri dør.

Bibelen bruker et enda sterkere uttrykk når det står at vi av opprinnelig hedensk avstamning, mot naturens orden er podet inn på det gode treet som er Jesus og har del i sevjen fra roten. (Rom 11,17-24) Så nær er forbindelsen og så avhengig er vi av Jesus. Som små levende kvister blir vi podet inn på livets tre i dåpen. Så skal vi siden leve av sevjen fra stammen og bære kjærlighetens frukt. Jesus sier om seg selv: «Jeg er vintreet, dere er greinene. Den som blir i meg og jeg i ham, bærer mye frukt. For uten meg kan dere ingen ting gjøre.» Joh 15,5.

Dåpen og livet i Kristus er én pakke. Mottar vi dåpen, skal vi også leve det nye livet. Ingen lar et barn bli født for siden å sulteføre barnet. Det finnes dem som sulter seg selv til døde, men de aller fleste vet å ta til seg rikelig av mat og drikke. Slik må det også være med livet i dåpen. Jesus ropte til sine tilhørere: «Den som tørster, skal komme til meg og drikke! Den som tror på meg, fra hans indre skal det, som Skriften sier, renne elver av levende vann.» Joh 7,37-38.

I dag er ringen sluttet. Vi er tilbake der hvor både kunnskapens tre og livets tre, begge er tilgjengelig i vår verden. Forskjellen er at nå har alle smakt på den dødelige frukten som en arv vi bærer i oss fra våre forfedre. Syndens lønn er døden. Eneste alternativet er Jesus. Også i dag snor slangen seg listig rundt i kunnskapens tre. Til manges overraskelse bukter han seg like inn der Guds ord læres og forkynnes, like inn til kirkens midte. Men allerede apostlene advarte

mot at dette kom til å skje. (Apg 20,30) På fruktene skal vi kjenne treet. Frukten fra Jesus er disipler som i tillit til Gud følger hans ord. Alternativt stirrer mange seg også i dag blinde på det som Guds ord forbyr og finner det forlokkende.

Vet du om frukt i ditt liv som ikke er fra Gud? Jesus døde som en soning av synd. På det grunnlaget kan Gud tilgi. La så kraften og sevjen fra stammen få skape kjærlighetens frukt i ditt liv. Da har også denne fortellingen en lykkelig fortsettelse:

Ved tidens ende har Jesus lovet et nyskapt Paradis. Der nevnes verken falske profeter eller kunnskapens tre som vi så rikelig er forsynt med her. For Jesus sier: «Den som har ører, hør hva Ånden sier til menighetene! Den som seirer, vil jeg la spise av livets tre, som er i Guds paradis.» Åp 2,7.

Ære være Faderen og Sønnen og Den Hellige Ånd, som var og er og blir én sann Gud fra evighet og til evighet.

Inspirasjon til prekenen: Treet og fruktene. S.325f. i At prædike for børn. Forlaget ANIS 1995